

Doc. PhDr. Pavel Janoušek, CSc.

Újezd 42

Praha 1

Ústav pro českou literaturu AV ČR

Na Florenci 3

Praha 1

janousek@ucl.cas.cz

PETRA JANČÁLKOVÁ: INSCENAČNÍ PRINCIPY REŽISÉRA K. H. HILARA V NÁRODNÍM DIVADLE V LETECH 1921-1935 (SE ZAMĚŘENÍM NA SPOLUPRÁCI SE SCÉNOGRAFEM VLASTISLAVEM HOFMANEM)

posudek diplomové práce

Diplomová práce Petry Jančákové je již svým titulem a tématem dvoudomá: na jedné straně je věnována osobnosti jednoho z nejvýraznějších českých režisérů, na straně druhé (v závorce) přislíbujíc, že Hilarova tvorba bude prozkoumávána se zvláštním ohledem na scénografii a divadelní inscenace realizované ve spolupráci s Vlastislavem Hofmanem.

Práce vychází z rozsáhlé rešerše odborné literatury, jednotlivé výklady se opírají o autorčinu dobrou obeznámenost s momentálně dostupnými zdroji a prameny. Při psaní vlastního textu pak autorka postupovala velmi samostatně, s nadšením a zájmem.

Osobní naturel Petry Jančákové a její přístup ke zvolenému tématu je ovšem spíše historicky dokumentární, aditivní, syntetizující a potvrzující, než teoretický, zpochybňující a problematizující. Diplomantka proto svůj úkol nepojala jako objevitelskou (a tedy i riskantní) výpravu na neprobádaná území, a před analýzou přesně vymezeného okruhu otázek dala přednost přehlednému shrnutí a plynulému převyprávění nastudovatelných faktů a informací.

Zvolené téma a autorčin přístup k jeho zpracování určuje i kompozici práce, která je z velké části věnována popisu Hilarova působení v Národním divadle. Svůj výklad Jančáková otevírá sumarizací okolností, které Hilara přivedly na scénu, jež byla tehdy jednoznačně vnímána jako první a nejprestižnější. V sérii následujících kapitol pak autorka postupně detailněji charakterizuje jednotlivé složky Hilarova přístupu k divadlu: od vztahu k hercům až po dramaturgický a režijní koncept tak, jak se projevoval v expresionistické a civilistní etapě režisérova vývoje. Zvláštní pozornost Jančáková věnovala také Hilarově německé inspiraci a jeho snahám se vůči ní vymezit.

V druhé polovině výkladu se pak Petra Jančáková obrací k vlastní problematice scénografické. Nejprve popisuje režisérovy scénografické představy a jeho spolupráci s výtvarníky a poté přechází

k evokaci osobnosti Vlastislava Hofmana a k popisu jeho scénografických projektů pro společné inscenace.

Výsledný text zjevně nepřináší zásadní a překvapivé objevy, které by měnily obraz obou tvůrců, a není ani výrazem nových teatrologických přístupů. K jeho přednostem naopak patří, že autorka zvolené téma zpracovala se značnou jazykovou dovedností a způsobem koncizním, kultivovaným a přehledným.

Doporučuji práci k obhajobě, a to se známkou velmi dobře až dobře.